

Valentin ajándéka

– Apa, nagyon kérlek, egyezz bele! Értsd meg, szeretjük egymást, ha Péteré nem lehetek, nem leszek soha senki másé! Esküszöm, inkább meghalok!

Remegve várta a választ, de kőszívű apja fel se nézett a vaskos jogi aktából, amit böngészett. Túl voltak már néhány hisztivel tarkított családi veszekedésen, tisztában volt vele, hogy érzelmi zsarolással nem sokra megy. Anyjára sem számíthatott, neki alig volt szava férje akaratával szemben. A férfi végre megszólalt.

– Egy szót se akarok hallani többet, ezt a vitát lezártam. Verd ki a fejedből a hülyeségeket, mihamarább szakíts vele, amíg még következmények nélkül megteheted. Vár rád az egyetem, ott majd megismerkedsz egy hozzád illő fiúval. Addig is indíts a szobádba tanulni! Ma este nincs Valentin-napi buli!

Mire a folyosóra ért, már nem bírta visszatartani a sírást. Alig látott a könynyeitől, gondolkodni is alig tudott. Remegő kezével feltépte a bejárati ajtót, és pizsamában, papucsban kiszaladt a hideg februári éjszakába. Nem a kultúrház felé indult, ahol a barátai várták, hanem a közeli folyó irányába. Itt már nem volt közvilágítás, tájékozódni is nehezebbre esett. Végső elkeseredésében a gátra akart feljutni, hogy onnan a mélybe vesse magát, de elkeveredett a sötétben. A parton még javában folytak a munkálatok, lépten-nyomon éjszakára leállított munkagépekbe, kőhalmokba, kivágott fákba botlott. Hirtelen egész közelről vélte hallani az éjjeliőr kutyájának ugatását, megfordult, és hanyatt-homlok rohanni kezdett az erdőbe. A kavicsgörgeteg váratlanul indult meg a lába alatt, ő pedig egyensúlyát veszítve gurult lefelé a nagy semmibe.

Péter megunt a várakozást. Vajon hol lehet ez a lány? Hiszen megígérte, hogy eljön. Elnézést kért a haveroktól, és gyalogszerrel elindult elébe. Elég télies idő volt, néhol az olvadó hó ismét ráfagyott az útestre, talán megcsúszott valahol, és a kocsija kisodródott. Anikó ragaszkodott hozzá, hogy az új Opelrel jön, amit szülinapjára kapott, aztán elmennek kocsikázni. A hatalmas villa nem volt messze, az autó ott parkolt előtte indulásra készen. A ház minden ablaka sötétbe borult, csak az ügyvédi iroda redőnye alól szűrődött ki némi világosság. Pétert rossz érzés kerítette hatalmába.

Amint a lány megpróbálta felemelni a fejét, szeme előtt vakítóan fényes foltok villantak. Nem tudta, hol van, és mióta fekszik itt, de a hideg, ami bevette magát vékony pizsamája alá, némileg magához térítette. Már nem tűnt olyan jó ötletnek elhamarkodott tette. Senki sem sejtí, hova lett, Péter önfeledten mulat a buliban,

ő pedig itt fog megfagyni. Persze ez is egy módja a halálnak, de valószínűleg lassabb, mint a vízbe fúlás lett volna. Kétségbeesve próbált talpra kecmeregni, vagy legalább fedezékbe vonszolni magát, mielőtt még az ő farkaskutyája rátalálna, és szétmarcangolná, ám a bokájába nyilalló elviselhetetlen fájdalom megszedítette. A fénylő körök újra megjelentek, ő pedig visszahanyatlott a fagyos földre. Később kellemes meleget érzett, mintha egy gyengéd kéz érintené a homlokát.

– Hallucinálok – motyogta maga elé –, ez már talán a fagyhalál első jele...

– Még van számodra visszaút. Mondd, miért akartad magad feláldozni a szerelem oltárán?

Kábán bámult az öregember arcába, aki mellette ült, és a fejét simogatta. Vé-gigfutott rajta a rémület. Ez biztosan az éjjeliőr, ő pedig itt fekszik kiszolgáltatva kénye-kedvére. Mi van, ha eszébe jut visszaélni a helyzettel?

Az öreg talán olvasott a gondolataiban, mert megnyugtatóan rámosolygott. A feje körül mintha fénylett volna valami, ami láthatóvá tette jóságos arcát. Egyáltalán nem úgy festett, mint egy szatír.

– Beszélj gyermekem! – biztatta. – Öntsd ki bátran szíved minden bánatát! Mondd, miért akartad eldobni magadtól a legértékesebb isteni ajándékot?

– A helyzetem reménytelen, számomra nincs más lehetőség – sírta el magát.

– Kiút mindig van, ahogy remény is. Bár reménykedni sokkal nehezebb, mint feladni. Ne add fel, tegyél még egy próbát. Értelmetlen halálad csak bánatot és lelkiismeret-furdalást szülne szeretteid szívében. Másként is feláldozhatod magad a szerelem oltárán.

– Hogyan?

– Úgy, hogy életben maradsz, és az élet majd megmutatja az utat.

– Szeretem Pétert, képtelen vagyok élni nélküle! Ha nem lehet az enyém, akkor nincs értelme az életemnek! Istenem, segíts!

Most már zokogott. Érezte, hogy egy elkényeztetett kislány beszél belőle, aki mindig mindent megkapott, és az első adódó nehézség láttán máris megtorpan.

– Tényleg ezt szeretnéd? Nos, én tudok rajtad segíteni, bár nem vagyok Isten, csak az Ő méltatlan szolgálója. Kapsz még egy esélyt, becsüld meg, és használd fel bölcsen, hogy soha ne kelljen megbánnod! Most pedig aludj, gyermekem.

*

Ismerős hangok csiklandozták a fülét, kinyitotta a szemét, de rögtön be is csukta, mert a fény vakító volt. Az egész kórházi szoba fényárban úszott. Péter azonnal ott termett mellette.

– Csakhogy magadhoz tértél, drágám! Nagyon aggódtunk érted.

– Mi történt?

– Baleseted volt. Eltörted a bokádat, és majdnem halálra fagytal. Az utolsó pillanatban találtam rád a folyóparton a régi holtág kikotort medrében. Mit kerestél ott?

- Hogy találtál meg?
- Késtél a bálból, úgyhogy elindultam felétek, de elkerültük egymást. Aztán a bakter szólt, hogy furcsa hangokat hallott az erdőből, én meg gyanút fogtam.
- A bakter? A gát melletti őrházból?
- Gondolom. Bár első ránézésre nem úgy nézett ki, mint egy éjjeliőr. Valami takaró, vagy mi a fene volt a vállára borítva. Na mindegy, az a fontos, hogy meggyógyulj! A szüleid is itt vannak. Szeretnéd, ha behívnám őket?
- Hát...

Válaszra sem várva nyílt az ajtó, a tekintélyes ügyvéd jelent meg sarkában kísért szemű feleségével. Végignézett a kórtermen, aztán Péterhez lépett, és a vállára tette a kezét.

– Fiam! Örök hálára köteleztél azzal, hogy megmentetted a lányom életét. Áldásomat adom rátok. Amint lekerül Anikó lábáról a gipsz, összeházasedhettek. De addig még nagyon sok dolgunk van, igaz?

Csak feküdt az ágyon, mint a mesebeli királylány, és azt hitte, álmodik. Ezernyi kérdés kavargott benne, de egy szót sem bírt kinyögni.

Édesanyja hajolt föléje, és halkán a fülébe súgta:

– Apád mondta neki, hogy kérjen bármit, hálája jeléül megkapja. Ő pedig megkérte a kezdet. Remélem boldog vagy, kislányom.

*

Húsz évvel később

Egész délután a teraszon üldögélt egy koktél mellett. Bosszúsan babrálta a mobilját, ám Péter nem vette fel. Biztos a klubban dőzsöl a haverokkal, és javában panaszkodik, miközben egyik italt vedeli a másik után. Igaz, hogy volt a közelmúltban néhány cifra veszekedésük, Péter a szemére vetette féktelen költekezését, és azt sem nézte jó szemmel, hogy egyedül ment el arra az egyiptomi nyaralásra. De hát miért ne ment volna? A gyerek kollégiumban, a férje az irodában, ő meg unatkozzon itthon egyedül? Nem hagyta magát, eszébe sem volt anyja példáját követve egész életében egy férfi lábtörlője lenni. Azonnal visszavágott, eszébe juttatta csóró mivoltát, aki két nejlonszatyorral költözött be a házba, amit az apja vett nászajándékba. Az ő hozománya adta a tőkét Péter vállalkozásához, és ezek után még neki van pofája drágállni az új kocsiját?

Még egyszer tárcsázott, de hiába. Ez a strici képes volt kinyomni! Dühében topantott a lábával, és földhöz vágta a telefont. Az Apple büszkesége pattant egyet, aztán csobbanva landolt a medence vizében. Ideje volt átöltöznie, a személyi edző hamarosan itt lesz, mégsem illik bikiniben fogadni.

Nem sokat tévedett a férjével kapcsolatban. Tényleg panaszkodott, csak hogy nem az elegáns klubban, ahol minden második „barátja” közelebbi viszonyban volt az asszonnyal, hanem egy füstös kis csehó sarki asztalánál. Már hónapok óta depresszió gyötörte, és nem tudta, kitől kérhetne segítséget. A véletlen kínálta a

lehetőséget, amikor gyermekkori barátja bekopogott az irodába gyorskölcsönért könyörögni.

– Bandikám, neked nem kell magyaráznom, milyen az, amikor az ember fülig el van adósodva...

– Hát nem, hidd el, én aztán tudom. A válasz után képtelen vagyok talpra állni, a tartásdíjjal is jócskán el vagyok maradva. De te nem úgy nézel ki, mint akinek anyagi gondjai lennének.

– A látszat csal, és csak nagy nehézségek árán tudom fenntartani. Anikó teljesen tönkretesz. Hol van már az a tőke, amit a vállalkozásba fektetett? A villa, a nyaraló meg a három kocsi felemészti a pénzt, csakúgy, mint Peti külföldi tanulmányai, ő pedig nem akar tudomást venni a dolgokról. A cég bevételét elflancolja, nem bír magától megtagadni semmit. Csak költeni tudja a lóvét, megkeresni nem.

– Hát persze, hiszen hozzászókot a jóléthez, nehéz lemondania róla. Emlékszem, az apja egy ideig nagyon ellenezte a kapcsolatokat.

– Igen, így volt. Akkor lágyult meg a szíve, mikor megmentettem az életét. De most így visszagondolva, talán nem kellett volna.

– Ezt őszintén mondod?

– Ott kellett volna maradnom veletek a kultúrházban, Ilonkával táncolni...

*

Miután a személyi edző elbúcsúzott, megigazgatta az ágyon az összegyűrt lepedőt, kiszellőztette a hálószobát, lezuhanyozott, aztán felhívta a legjobb barátnőjét, hogy elsírja neki sanyarú sorsát.

– Ez borzasztó! – szörnyülködött a barátnő. – Válj el tőle!

– Azt nem lehet. A törvény szerint a közös vagyont fele az övé.

– Hát fizesd ki!

– Miből? Mindent okosan befektett az utolsó fillérig, nekem meg csak alamizsnát ad.

– Szabadulj meg tőle valahogy!

– De mégis hogyan? Csapjam agyon? Ki fogja akkor finanszírozni Peti tanulmányait?

– Nem mondom, jó nagy kutyaszorítóban vagy.

– Hát igen, szegény apám is ismételtette annak idején, hogy nem való hozzám. De én harcoltam érte, mint egy oroszlán, meghalni is képes lettem volna azért, hogy megkapjam, amire vágyom. Ha akkor szót fogadok apának, és egyetemre megyek, akkor most én ülnék abban a puccos irodában, és arra költeném a pénzem, amire akarom. Istenem, de szívesen visszacsinálnám a dolgokat, ha lenne még egy lehetőségem!

– Mit hallok? Meghalni egy pasi miatt, mikor annyi van belőlük, hogy kettő is jut minden ujjadra?!? Ki hallott már ilyet? Mi ütött beléd, megbolondultál?

– Fiatalság, bolondság. Akkoriban más volt a helyzet. Muszáj volt lépnem, mert a szomszédék Ilonkája igencsak nyomult rá, ezt pedig nem tűrhettem. De már megbántam, ó, de nagyon megbántam...

*

Peti a járvány miatt nem jöhetett haza az ünnepekre, ők pedig már köszönőviszonyban sem voltak egymással. Az új év sem hozott semmi újat a széthullani készülő kapcsolatba. Úgy kerülgették egymást a nagy házban, akár az idegenek, akik csak saját jól felfogott érdekükben viselik el egymás társaságát. Közeledett Bálint napja, egyben az eljegyzésük huszadik évfordulója, és Anikó azt gondolta magában: „Ha virágot mer hozni nekem, esküszöm, hogy megfojtom.” A fulladásról eszébe jutott valami. Az a régi februári éjszaka, ami mindent megváltoztattott. Amikor ott feküdt összetörve a gödör alján, furcsa álma volt. Csak halványan derengett valami, hiszen félholt volt a hidegtől, meg az átélt sokktól, de ahogy most visszagondolt rá, egyre több részletet sikerült felidéznie magában.

Valentin napjának előestéjén örült ötlete támadt, de úgy érezte, megér egy próbát, bármilyen örültség is. Ebben talán az alkohol hatása is közrejátszott, amit egész nap szorgalmasan kortyolgatott. Rásegített még néhány szem tablettával, amit az edzőtől kapott, elcsórt egy kis kokót Péter dugi tartalékából, hóna alá vágott egy üveg whiskyt meg két energiatalt, aztán kocsiba ült. Óvatosan vezetett, tudta, hogy egy rendőrségi igazoltatást nem úszna meg, neki pedig oda kellett érnie mindenáron. Mire a folyópartra ért, sikerült magát teljesen kiütnie, de valójában ez volt a célja. A gát teljes pompájában ívelt át a folyón, a munkagépek által feltaposott talaj helyett szépen karbantartott járda fogadta, két oldalán energiatakarékos lámpák sora, az összetákoltt örbódé helyén csinos kis házikó kerítéssel. Csalódottan nézett körül, nem erre számított. Húsz éve járt itt utoljára, hogy fogja megtalálni azt a bizonyos helyet? Húzott egyet a magával hozott üvegből, nagy ügyvel-bajjal lerángatta magáról a ruháit, hogy csak egy vékony hálóing maradt rajta, aztán taláalomra megindult a holtág felé. Ám az nem volt sehol, helyén holdfénybe vesző töltés körvonalai derengtek. Tántorogva próbált felmászni rá, hogy jobban lásson, de megszédült, és elvesztette az egyensúlyát. Alaposan megüthette magát, mégsem érzett semmit. Nem is csoda, annyi minden keringett a szervezeteiben, hogy egy lónak is elég lett volna. Vacogó fogakkal feküdt a domb tövében, várta a delíriumos álmot, a jelenést, a látomást, hallucinációt, akármit...

A fénylő fejű öregember lenézett a lába előtt heverő alakra. Nem volt magánál, de láthatóan súlyos sérüléseket szenvedett, mert néha öntudatlanul is megvonaglott kínjában. Kinyújtotta a kezét, hogy a homlokára tegye, aztán meggondolta magát. Inkább leült mellé a földre, és hosszasan szemlélte. Pillantása nyomán a szőke hajról lepergett a festék, a műszempillák a kövek közé pottyantak, a vörösre festett körmök semmivé olvadtak. A szoláriumban szerzett barnaság kezdett kifakulni, csakúgy, mint a divatos tarka tetoválások. A szilikonnal turbózott mellek

lassan természetessé apadtak, arcán kisimultak az apró szarkalábak átadva helyüket a hamvas bőrnek, eltűnt a szexi selyem hálóing is, hogy egyszerű kockás pizsamává váljon. Végezetül kivette kezéből az üres üveget.

– Kaptál egy esélyt, hogy élhess vele, most kapsz egy másikat, hogy meghalhass érte – dűnnyögte szomorúan. – Nyugodj békében, leányom.

*

Húsz évvel korábban

Péter igen türelmetlen volt. Anikónak már rég meg kellett volna érkeznie. Lehet, hogy valami baja esett?

– Megyek, megnézem – fordult Bandihoz. – Nem laknak túl messze, fél óra alatt megjárom.

– Ugyan, ne hülyéskedj, az apja nem nézi jó szemmel, ha a házuk körül ólálkodsz. Majd jön, ha akar, nehogy már itt hagyd érte ezt a fergeteges bulit! Inkább érezd jól magad, van itt lány akármennyi. Nézd csak azt az Ilont, milyen jól mozog!

– Igazad van... szerinted énrám mosolyog?

(Mentor: Z. Németh István)

BITTERA SOPHIE IMAN

Egy légy élete – A halálos kirándulás

Egyszer voltam, hol nem voltam, egy légy voltam. Ide-oda tengődtem a világban, mígnem fura zajra nem lettem figyelmes. És mi legyek olyan suták vagyunk, hogy mindig a veszély irányába megyünk, de azért mindig tartunk egy kis távolságot, hogy esetleg el tudjunk menekülni, és persze, én is így tettem. Hiba volt. Hogy miért? Na, ezt hallgassátok!

Beszálltam az iskolába (mert ugye a sokféle hangzavar csakis iskolából származhat), onnan is a lehangosabb osztályba, a 4.A-ba. Mikor megérkeztem, éppen megszólalt egy hang: